

Linda Vavříková má život plný zážitků

Shinemag.cz, září 2009

Živnostnice roku 2006, Začínající podnikatel roku 2008, Objev marketéra 2008, a ještě další ocenění má na svém kontě Linda Vavříková (27), ředitelka společnosti Allegria - Firma na zážitky. S milovníci počítačových her jsme si povídali o cestě za zážitky, o ženách v mužském světě i o těhotenství.

První otázka je jasná. Je vám 27 let, strávila jste nějaký čas v Americe, v Austrálii, máte manžela a dceru a už teď úspěšnou firmu. Jak se to dá stihnout?

Kupodivu celkem v klidu (usmívá se). Ono to všechno přichází tak, jak má, a já si vždycky udělám čas na to, co si myslím, že je v dané době důležité. Samozřejmě, že teď, když mám dceru a práci, tak nestíhám hrát golf a jezdit na koni. Tak to prostě je.

Co jste dělala v Americe a v Austrálii?

V Americe jsem pracovala jako fotografka dětského tábora a správce webových stránek. Už na žurnalistice jsem se věnovala hlavně fotografii, to mě bavilo nejvíc. No a v Austrálii jsem se asi půl roku flákala (směje se).

Je to dobré místo na flákání?

Na flákání je to super. Ale právě nic moc jiného mě tam už nelákalo. Tam je všechno nějak až příliš jednoduché. Tak jsem se musela vrátit sem, kde je to všechno trochu složitější.

Jak jste přišla na prodej zážitků?

Chtěla jsem začít podnikat, a jako první mě napadly dárky, protože s nimi to mají všichni složité, já sama stále vymýšlím, co komu dát. Tak jsem na to šla logicky - měly by to být služby, protože neumím nic vyrábět, a taky nechci nikde nic skladovat. Takže jsem vymýšlela, jak by mohla fungovat dárková služba. A pak jsem si uvědomila, že třeba z dětství nejradši vzpomínám na to, jak jsem jela parníkem, nebo jak mě teta vzala do zoo, nebo když mi koupila kaktus v botanické zahradě mezi kytičkami. A to byly všechno dárky-zážitky. Pak už tedy zůstávalo jen vymyslet, jak se dá zážitek zabalit, a jak se z něj dá udělat něco, co se dá prodat. Nejdříve jsme fungovali jenom jako malý domácí podnik, ale postupně jsme rostli, a zastupujeme Čechy a Slovensko v Mezinárodní zážitkové alianci, v rámci které si vyměňujeme zkušenosti a možnosti rozvoje. Fakt, že to již někde ve světě funguje, byl pro mě na začátku velmi důležitým povzbuzením, že to, co chci dělat, není úplně nesmysl.

Jaký je váš nejoblíbenější zážitek?

Já mám jasného favorita. Je to zámek Mcely, který je asi hodinu na sever od Prahy. To je absolutně neskutečné, kouzelné místo, kam když člověk přijede, tak se za dva dny cítí jako po 14 denní dovolené. Je to tam absolutně úžasné, jako v pohádce. O nic se tam nestaráte, jenom se necháte opečovávat. To absolutně zbožňuju. My tam máme buď víkend, anebo jenom "Čaj o páté na zámku", na takové to přičichnutí k atmosféře.

Je nějaký, u kterého vás překvapuje, že se prodává?

Těch je spousta (smích). Pro mě je překvapivé, že fungují tandemové seskoky, protože z nich mám panickou hrůzu. Dlouho jsem nechápala jeden z našich nejprodávanějších zážitků, Bubble. To je kutálení v kouli dolů z kopce. Teď jsem si to ale zkusila, a zjistila jsem, že je to super. A pak mě překvapují takové ty originálnější, že nejsou jenom pro zajímavost, ale že si je lidé opravdu kupují. Například Na den popelářem, Bagrování, Kozí farma - to jsem myslela, že budou spíš perličky, ale opravdu to zaujme, a je spousta lidí, kteří si to chtějí vyzkoušet.

Měla jste na začátku těžké chvíle, kdy jste se musela přemlouvat, abyste to nevzdala?

Ale samozřejmě! Mnohokrát! A nejenom s prací, ale třeba i s bytem, když jsme ho rekonstruovali, tak jsem měla stavy, že jsem jen seděla na zemi, koukala, a říkala jsem si, že tohle už nikdy nebude byt. Stejně to bylo před Vánoce 2006, kdy jsem seděla v těch kancelářích, které jsme měli ještě na Žižkově, a říkala jsem si, že z tohotohle nikdy nebude firma... A byla jsem naprosto zoufalá, že už to nikdy nepůjde. Proto bylo dobré, že jsme v tom už v té době byli dva, že jsme se vždycky nějak doplnili. Když jeden byl na dně, tak ten druhý byl v optimistické náladě a říkal, že je to přece v pohodě. A pak zase naopak.

Kolik je teď malé Adině?

Ádě bude rok. Je to takové dobré období, protože hodně přes den spí a je hodná a usměvavá. Ze začátku to bylo mnohem náročnější, i s prací, protože byla opravdu uřvané mimino a pořád brečela. A vzhledem k tomu, že s námi trávila i dost času v kanceláři, má tady svůj koutek, tak to bylo hodně těžké. Bylo to ale nutné, protože se narodila v říjnu a my máme hlavní prodejní sezónu na Vánoce, takže jsme to všechno museli stíhat dohromady. Teď už je to vlastně pohoda.

Musela jste se kromě času stráveného na koni něčeho vzdát? Něco obětovat?

Já myslím, že ani ne. A to díky tomu, že mám skvělého manžela, který je zároveň se mnou ve firmě. Protože my se docela rozumně střídáme. Třeba dnes je on doma s Áďou a já jsem v práci. A za chvíli se sejdem se zbytkem firmy v hospůdce, kde budeme vymýšlet další reklamní kampaň. Tam už zase bude Áďa s námi, bude v kočárku pod stromem a bude jí dobře. Takže se nám to daří hezky skloubit díky tomu, že mám maximální podporu manžela.

Proč myslíte, že je tak málo úspěšných žen podnikatelek? Čeho se bojí? V čem je problém?

Já nemůžu mluvit za všechny, ale hlavní důvod vidím určitě v tom, že žena od určité doby, mnohem víc než muž, potřebuje nějakou jistotu. Hlavně když má rodinu, tak potřebuje mít svoje zázemí, a podnikání je vždycky risk. Nikdy to není nic stabilního a jistého. A druhá věc je rodina. Já kdybych neměla takového manžela, a svoji firmu už zaběhlou, tak bych takhle nemohla začínat. Nešlo by to, nemohla bych se tomu tolik věnovat, a nemohla bych to rozběhnout. Na druhou stranu, mám pocit, že zaměstnavatelé čím dál víc vycházejí ženám-matkám vstříc, protože už konečně pochopili, že ty ženské jsou daleko výkonnější, než kdy před tím, protože když mají na tu práci dvě hodiny denně, tak si ji zorganizují tak, že nesurfují na Facebooku, ale stihnou všechno, co by za normálních okolností udělaly za 8 hodin. Je to neskutečné, ale je to tak. Já to pozoruju na sobě. Je neuvěřitelné, jak je člověk efektivní, když má dítě. Takže se zaměstnanými ženami začíná být situace lepší, ale to

podnikání častokrát nejde. Ze začátku každá firma potřebuje strašně moc času, to bych už dneska nemohla zvládnout.

Pociťujete nějaké rozdíly, třeba při obchodním jednání, protože jste žena? Přeci jen, svět obchodu je pořád spíš svět mužů...

Ano, mimo firmu se pohybuju ve světě mužů, a ne vždy je to jednoduché. Ne každé jednání, když na něj přijde žena, probíhá "normálně". Ne že by to bylo něco extrémního, nebo že bych s tím měla velké problémy, spíš se s tím člověk musí naučit jednat. Jsou to jenom určité typy mužů. Je to jako se vším. Někdy je to výhoda, že přijde na jednání žena, protože má jiný úhel pohledu, jinak komunikuje, jindy je to nevýhoda, protože tam sedí ten určitý typ muže, který neuznává ženu jako rovnocennou partnerku.

Co s tím potom uděláte?

Většinou takové jednání nevedu (směje se). Protože tudy stejně nevede cesta. Ale já myslím, že už je to opravdu výjimečné. Možná je to i generační záležitost, ale setkávám se s tím čím dál méně.

Máte s manželem nějaká speciální pravidla, která ve firmě dodržujete, aby nedocházelo ke konfliktům kvůli prolínání práce a soukromí?

Ani ne, myslím že to funguje celkem přirozeně. Pamatuji si jen několik takových situací, nebo období, kdy jsme se v práci museli znovu sžívat. Například když se mi narodila dcerka, a já jsem z toho všeho vypadla. Nebyla jsem tady 4 měsíce, a i když jsem byla na mailu, tak jsem neřešila běžný provoz firmy. Takže jsem to zase nastavili a pak už to šlo hladce. Teď se o práci bavíme víc i večer, protože se tady vlastně střídáme. Ale dřív to bylo tak, že když jsme se spolu celý den v kanceláři bavili o práci, tak jsme se tomu už večer opravdu nevěnovali.

To zní, že vám všechno opravdu funguje jako hodinky, zřejmě díky fungujícímu manželství se stejnými cíli na obou stranách?

Samozřejmě. Kdyby mi manžel nechtěl pomoci s Áďou, nebo ho to nebavilo, nebo byl méně ochotný ke spolupráci, tak by to bylo úplně jiné. Taky mě hrozně podpořil v mých poporodních hormonálních stavech, i v těhotenství. Protože já jsem měla deprese, že už nemůžu tolik pracovat, že je to špatně, že to nezvládám, a v tomto období byla podpora to nejdůležitější. Týden jsem přenášela, a musím říct, že těch posledních 6 dní bylo absolutně nejhorších, připadalo mi to jako rok... A ještě mi každých 5 minut někdo volal a ptal se, jestli už rodím, to bych vyletěla z kůže (smích). Ale daleko horší, než celý porod a těhotenství, bylo následné šestinedělí. Když už máte to mimino, hormony vyhnané do stropu, a vůbec nevíte, co teď proboha budete dělat. Mě ale trochu udrželo nad vodou, že jsem si to dopředu nastudovala. A tak jsem věděla, že je opravdu normální, že se člověk cítí jak blbec, že má u sebe dítě, se kterým vůbec neví, co má dělat. Já jsem se třeba zhroutila z toho, že mám totální odpovědnost. Že je to něco, čeho se nezbavím. Že je to život, který patří ke mně. S manželem se můžu rozvést, firmu můžu zavřít, ale to mimino už navždy patří ke mně, ono je na mě absolutně závislé a já jsem k smrti utahaná a musím se o něj starat a nevím jak. A manžel někde slaví s kamarády v hospodě. Tak tenhle mix pocitů (směje se) mi dal zabrat...

Tuhle krizi máte za sebou, a co ta hospodářská? Zasáhla vás?

Ano, rozhodně. My prodáváme relativně luxusní produkt – jsou to dárky, zážitky, kterými můžete udělat velkou radost, ale není to nic nevyhnutného. Takže my krizi docela cítíme, ale je to i k něčemu dobré. Když už jsme se s tím smířili, že je krize, tak je to pro nás výzva, abychom se zamysleli, jak můžeme jít dál. Umožnilo nám to trochu si urovnat procesy ve firmě, říct si, kde se co dá zlepšit, co můžeme dělat efektivněji. A tak je to se vším. Když se k problému stavíte tak, že hledáte jeho řešení, že se snažíte jej co nejlépe zvládnout, že jej berete jako podnět, nikoli jako klacek pod nohama, tak zjistíte, že je to dobré. Že je to vlastně zábava.